

## Arrest

nr. 148 034 van 18 juni 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij trof op 5 februari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

*“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*uiterlijk op 07/03/2015.*

*Reden van de beslissing:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1 :*

■ *1  wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Artikel 74/14 :*

■ *artikel 74/14  3,4 : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 16/07/2013.*

*Bovendien, haar intentie van samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1  van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Deze grief dient te worden behandeld door de Raad, gelet op het gestelde in artikel 13 EVRM. Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van deze grief door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

## 3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, *“schending van art.8 en 3 van het E.V.R.M., juncto art. 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Verzoekster heeft sinds mei 2013 een relatie met meneer [M.], zijnde een EU-burger, met wie zij sinds september 2013 feitelijke samenwoont.*

*Verzoekster en haar partner hebben een duurzame relatie die zij verder willen uitbouwen, en hebben zich op 07/10/2014 aangeboden bij de stadsdiensten om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. (stuk 3)*

*Het zou dan ook strijdig zijn met Art. 8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door haar geen toestemming te geven om langer in het land te verblijven, minstens in afwachting van de procedure tot afleggen van de verklaring wettelijke samenwoning.*

*Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.*

*Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland).*

*Bij eventuele verwijdering uit België wordt het hem onmogelijk gemaakt om samen met haar partner te verblijven. Dit zou onmenselijk zijn, zeker nu verzoekster en haar partner de intentie hebben om een duurzame relatie op te bouwen, daar zij een aangifte van wettelijke samenwoning hebben ingediend.*

*Bovendien heeft de partner van verzoekster een zoon, die ook inwoont bij verzoekster en haar partner. Verzoekster staat mee in voor de zorg van het kind en neemt haar verantwoordelijkheden op als stiefmoeder. Bij een eventuele verwijdering zou zij uit haar nieuw samengesteld gezin worden gerukt en*

*kan zij haar verantwoordelijkheden als stiefmoeder niet verder opnemen. Op die manier zal de partner terug alleen instaan voor de zorg en de opvoeding van de zoon. Een eventuele verwijdering uit België zal dus niet alleen verzoekster, maar ook haar partner en diens kind treffen.”*

3.2. Er wordt niet nader toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, was verzoeksters verklaring tot wettelijke samenwoning met haar partner nog niet geregistreerd. Zoals blijkt uit de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift, heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand op 8 oktober 2014 op basis van artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek verzoekster en haar partner ter kennis gebracht dat hij de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning, aangegaan op 7 oktober 2014 tussen verzoekster en haar partner, in de bevolkingsregisters heeft uitgesteld tot 7 december 2014 daar een verder onderzoek zich opdrong in verband met de motieven van het afsluiten van de wettelijke samenwoning. Op 14 oktober 2014 bracht de ambtenaar van de burgerlijke stand ter kennis dat de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters wordt uitgesteld tot 7 maart 2015.

3.4. Er is blijkens het administratief dossier een lopend onderzoek naar schijnsamenwoning, verzoekster blijft steken in een theoretisch betoog inzake artikel 8 EVRM en concretiseert het gezinsleven met haar partner en diens kind niet, zodat niet blijkt dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede, mocht dit toch het geval zijn, kan worden aangenomen dat het in casu een eerste binnenkomst betreft, zodat dient te worden onderzocht of verweerder in het kader van zijn positieve verplichtingen de verderzetting van verzoeksters gezinsleven op Belgisch grondgebied diende te respecteren. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die er in se in bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, doch waartegen nog een onderzoek naar schijnsamenwoning loopt waardoor de verklaring van wettelijke samenwoning nog niet geregistreerd werd, hoewel zij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, nooit eerder een duurzaam legaal verblijf heeft gekend en tijdens illegaal verblijf een wettelijke samenwoning is aangegaan met haar partner en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoekster toont ook niet aan dat het verderzetten van het gezinsleven in haar land van herkomst bijzonder moeilijk is. Voorts houdt het bevel om het grondgebied te verlaten niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt het evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar partner en diens kind. Het betreft niet meer dan een tijdelijke verwijdering van verzoekster van het Belgisch grondgebied. Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen. Eenmaal terug in het herkomstland, staat het verzoekster vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven, eenmaal de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd werd. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om te voldoen aan de bepalingen van de immigratiewetgeving geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Gelet op de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, kan er dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder is tekort geschoten in zijn positieve verplichtingen.

Het eerste middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Partijen gingen over tot verklaring van wettelijke samenwoning op 7/10/2014 bij de stad Antwerpen. Deze verklaring kon evenwel niet geregistreerd worden in het bevolkingsregister, daar er eerst een onderzoek diende te worden gevoerd naar de beweegredenen van de verklaring. Bij aangetekend schrijven van 08/10/2015 werd de registratie van wettelijke samenwoning met twee maanden uitgesteld tot 7/12/2014. (stuk 3)*

*Evenwel werd de registratie nogmaals uitgesteld met een termijn van drie maanden bij aangetekend schrijven van 14 oktober 2014. Deze beslissing werd amper zes dagen na de eerste beslissing tot uitstel genomen. Aldus dienen partijen nog te wachten tot 7 maart 2015 om een registratie van wettelijke samenwoning te verkrijgen. (stuk 4)*

*Aldus sleept dit onderzoek reeds een zeer lange tijd aan, namelijk al vijf maanden. Op deze manier is verzoekster het slachtoffer geworden van de lange aansleep van dit onderzoek.*

*Immers, wanneer dit onderzoek sneller en efficiënter was verlopen kon er spoediger worden besloten dat partijen wel degelijk de intentie hebben om samen duurzame relatie uit te bouwen en had verzoekster op deze manier de procedure tot gezinshereniging met haar partner reeds kunnen aanvatten.*

*Dit onderzoek duurt erg lang en het is onaanvaardbaar dat verzoekster slachtoffer is van de lange aansleep van dit onderzoek.*

*De beslissing om het onderzoek nogmaals met drie maanden te verlengen, en dit amper binnen de zes dagen na de eerste beslissing tot uitstel, waardoor de registratie van de wettelijke samenwoning wordt uitgesteld naar 7 maart 2015, brengt met zich mee dat verzoekster haar verblijf in het land nog niet heeft kunnen in regel stellen. Het is dan ook onredelijk dat verzoekschrift een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten in afwachting van de registratie van haar verklaring van wettelijke samenwoonst.*

*Wanneer dit onderzoek vlotter was verlopen, kon er reeds veel sneller worden aangetoond dat partijen weldegelijk de intentie hebben om samen een duurzame relatie uit te bouwen en had verzoekster reeds de procedure van de gezinshereniging kunnen aantreffen”.*

3.6. Verzoekster uit kritiek op het lopend onderzoek inzake haar verklaring van wettelijke samenwoonst en op de beslissingen tot uitstel van de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar de Raad heeft geen rechtsmacht om van dergelijke kritiek kennis te nemen. Verwerende partij kan niet verweten worden het redelijkheidsbeginsel te schenden indien ze een bevel om het grondgebied te verlaten geeft op grond van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten – vaststelling die verzoekster niet betwist – en tot de vaststelling komt dat er een onderzoek loopt naar schijnsamenwoonst en om deze reden de verklaring van wettelijke samenwoonst nog niet geregistreerd werd in het bevolkingsregister.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;*

*Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissing;”.*

Dergelijk algemeen nietszeggend betoog toont geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het derde middel is onontvankelijk.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA